

Romeinen 1

(overzicht)

Overzicht

Romeinen 1:1-7. De roeping en taak van de schrijver

Paulus introduceert zichzelf als een door God aangestelde leraar, afgezonderd voor de prediking van het evangelie (1). Dit evangelie werd in het Oude Testament reeds beloofd en ten dele ten toongesteld (2). Het onderwerp van het evangelie is Jezus Christus. Hij had een vernederde menselijke natuur na zijn geboorte, maar een verheerlijkte menselijke natuur na zijn opstanding uit de dood (3-4). Van deze Christus heeft Paulus zijn taak als 'apostel' ontvangen. Zijn opdracht is om mensen tot geloof in Christus te brengen. Zijn werkterrein is alle volken (5). De Romeinen zijn hier dus bij ingesloten (6). Paulus wenst de Christenen in Rome genade en vrede toe (7).

Romeinen 1:8-17. De introductie van de brief

Paulus drukt zijn respect en genegenheid voor de Christenen in Rome uit. Hij dankt God voor hun geloof en dat hun geloof overal invloed heeft (8). Hij geeft blijk van zijn zorg voor hen door voortdurend voor hen te bidden (9) en door uitdrukking te geven aan zijn verlangen naar hen toe te komen (10-11) ten einde elkaar te bemoedigen (12-13). Paulus staat onder verplichting het evangelie aan alle mensen te verkondigen, dus ook aan de Romeinen (14-15). Zijn bereidheid te prediken vloeit voort uit zijn hoge waardering voor het evangelie. Het evangelie is effectief in het redden van allen die geloven, zonder onderscheid tussen mensen te maken (16). Het is effectief omdat het evangelie de ware methode van rechtvaardiging (vergeving en verlossing) leert, namelijk door geloof alleen (17).

Hiermee introduceert Paulus de twee grote thema's van de brief: de methode van verlossing en de mensen aan wie de verlossing eigenlijk aangeboden wordt.

Romeinen 1:18-23. De goddeloosheid van de heidenen

Eerst bewijst Paulus dat mensen niet door gehoorzaamheid aan de wet of door hun werken gerechtvaardigd (vergeven en verlost) kunnen worden. Met betrekking tot de heidenen doet hij dat in Romeinen 1:18-32 en met betrekking tot de Joden doet hij dat in Romeinen 2 en 3:1-20.

De heidenen worden terecht veroordeeld. Paulus neemt aan dat God rechtvaardig is en dat hij zijn ongenoegen met zonden toont door ze te straffen. *Alle mensen*, die goddeloosheid of ongerechtigheid bedrijven, zijn blootgesteld aan Gods toorn en kunnen dus niet op grond van hun karakter of gedrag aanspraak maken op Gods gunst (18). De heidenen hebben altijd gelegenheid gehad Gods karakter te kennen, maar hebben deze waarheid onderdrukt en zij kunnen zichzelf dus niet verontschuldigen (19-20). Alhoewel zij God kenden, hebben zij God niet aanbeden of gediend, maar zich overgegeven aan allerlei vormen van afgoderij. Dat is de kern van hun goddeloosheid (21-23).

Romeinen 1:24-32. De immoraliteit van de heidenen

Het gevolg van hun afvalligheid van God was dat God hen overgaf aan de slechtheid van hun eigen hart, zodat zij verzonken in allerlei vormen van immoraliteit. De bewijzen voor deze corruptie was zo in het oog springend dat Paulus gewoon een beroep deed op de kennis die zijn lezers daar reeds van hadden (24-31). Mensen pleegden al deze vormen van misdaad niet alleen zeer bewust, maar moedigden zelfs anderen aan deze te bedrijven (32).

Hiermee heeft Paulus de zondigheid van de heidenen bewezen. Pas nadat Paulus ook de zondigheid van de Joden bewezen heeft (Romeinen hoofdstuk 2 en 3:1-20), trekt hij de gevolgtrekking dat niemand uit de werken der wet voor God gerechtvaardigd zal worden (3:20).

Conclusies

Zendingen en predikers. Het ambt van 'apostel' in de betekenis van 'uitgezonden zending' is dat zijn gezag berust op God, dat het zijn voornaamste taak is het evangelie te verkondigen, dat het zijn doel is om mensen tot gehoorzaamheid aan het christelijke geloof te brengen, dat zijn werkterrein alle volken betreft en dat alles gedaan moet worden om de naam van Christus te eren (1-5). Hij deelt geestelijke gaven uit die Christenen sterken in hun geloofsovertuigingen, goede werken en karakter (11, Kol. 1:9-12). Hij heeft zelf ook behoefte aan bemoediging (12). Hij richt zich er op vrucht te dragen onder mensen zonder onderscheid te maken onder mensen (13-14).

Jezus Christus heeft een goddelijke en een menselijke natuur. Maar in deze verzen gaat over de twee fasen van zijn menselijke natuur: na zijn geboorte (vernederde lichaam) en na zijn opstanding uit de doden (verheerlijkte lichaam, cf. Filippenzen 3:21)(3-4). Jezus Christus is het hart van het evangelie (3), bestuurt de wereldzending (5), is evenals God de Vader de Bron van alle geestelijke zegeningen (7) en is de Middelaar van alle gebeden (8).

God is de Bron van alle geestelijke zegeningen (7), het juiste Object van het gebed (8), moet in geest en in overeenstemming met het evangelie aanbeden worden (9) en zijn voorzienigheid moet in het alledaagse gebeuren herkend worden (10).

Het evangelie. De elementaire beginselen van het evangelie zijn reeds in het Oude Testament aanwezig (2, cf. Galaten 3:6-9). Jezus Christus is het begin en het einde van het evangelie (3). De verlossing van mensen, de vergeving van zonden en de vernieuwing van het hart kan alleen door het evangelie bewerkt worden. Niets anders in de menselijke geschiedenis kan dit bereiken (16). De kracht van het evangelie ligt niet in haar zuivere theïsme (cf. Deuteronomium 6:4), noch in haar volmaakte gedragscode (de Tien Geboden), maar in het kruis (cf. 1 Korintiërs 1:18-31); dat wil zeggen, in de rechtvaardiging door het geloof in een gekruisigde Verlosser (17).

Gods gerechtigheid is een essentieel kenmerk van God. De gerechtigheid van God vereist dat hij alle zonde moet straffen! Het is ook reden waarom een plaatsvervangende verzoening noodzakelijk is om zondaren te vergeven en te rechtvaardigen. Dit principe vormt de basis voor de uitleg van de leer van rechtvaardiging (18).

De algemene openbaring. God heeft altijd een getuige onder de mensen gehad. Hij heeft voldoende licht gegeven met betrekking tot zijn karakter en zijn wil in zijn scheppingswerk en in het hart van mensen, zodat mensen geen verontschuldiging hebben voor hun goddeloosheid en ongerechtigheid (19-20,32). Zelfs de grootste zondaar weet dat hij Gods heilige en rechtvaardige toorn verdient. Zijn geweten kan nooit helemaal het zwijgen opgelegd worden (32)(cf. 2:14-16).

De speciale openbaring. De natuurlijke religiositeit en wijsheid van mensen kunnen hen niet redden! De ervaring van de gehele wereld onder allerlei omstandigheden heeft nooit geleid tot de ware kennis van God en tot het doen van zijn geboden. De kennis die de heidenen hebben van God in zijn werken, in hun harten evenals ook door hun overleveringen, brengt hen niet tot de enige ware en levende God, noch tot een heilig en rechtvaardig leven. Mensen hebben dus een speciale openbaring van God nodig (21-23).

Geestelijke ontarding leidt tot morele verwording. Dwaling op religieus en moreel gebied heeft zijn wortels in ontarding. Mensen die God niet willen erkennen, verheerlijken of danken, worden onkundig en verdorven in hun kennis van God en zijn wil. Godsdienstige dwalingen leiden tot (seksuele) immoraliteit. De ware godsdienst ('de gezonde leer', 2 Timoteüs 4:3-4) is de enige effectieve manier om de ware moraliteit te bewaren. Goddeloosheid en zedeloosheid zijn onlosmakelijk aan elkaar verbonden (21,28). In het algemeen wijst het aanzetten en aanmoedigen van anderen tot zonden op een grotere ontarding dan het zelf doen van zonden (32).

God straft zonden dikwijls door de zondaar over te geven aan het doen van nog meer zonden! Dit is in overeenstemming met Gods heiligheid en met de eigen verantwoordelijkheid van mensen. God zet mensen niet aan tot zonde, noch verleidt Hij hen tot zonden. Hij staakt gewoon het beteugelen van de zonde! Hij verlaat wie hem verlaten heeft (24-28).